

THÁNG TƯ ĐEN & cuộc đời

Lê Trần

Đầu tháng 3/75, tôi được lệnh thuyền chuyển về HD2/ZP Qui Nhơn. Rời Phú Quốc, bỏ lại Hà Tiên, Rạch Giá, Hòn Tre với ít nhiều luyến nhớ vùng biển hiền hòa giống như lòng người dân Nam Bộ về vùng hai với sóng gió. Tuy

nhiên, sóng gió trong đời mới đáng sợ chứ còn sóng to gió cả bên ngoài thì sá gì, tôi tự nhủ vậy.

Nhận Duyên Tốc Đỉnh được một tuần, thì nghe đâu tình hình đã bắt đầu căng thẳng hơn. Phước Long đã mất về tay Cộng quân hồi trước Tết. Ban Mê Thuột và Pleiku nghe đâu là địa bàn thứ hai mà Cộng quân nhắm tới. Chính quyền Sài Gòn đã ra lệnh rút hết lực lượng TQLC khỏi Quảng Trị. Tin đồn chính quyền Miền Nam muốn cắt phần đất cho Cộng quân từ đèo Hải Vân. HQ 801 được lệnh đón lữ đoàn TQLC từ Huế.

Cảnh hỗn loạn, bắn giết lẫn nhau giữa các quân chủng để tranh lên tàu tìm đường sống. Nghe nói, chỉ cần đếm một, hai, ba là một thầy người ngã gục chỉ vì người bạn không mặc cùng màu áo rằn ri của quân chủng TQLC mà có mặt trên tàu. Mặc cho vị thiếu tá già van lạy, mặc cho người vợ trẻ kêu gào thảm thiết. Nhóm lòng người dạ thú này vẫn lạnh lùng bắn giết bữa bãi. Nghe đâu một nhóm lính TQLC đã làm chủ tình thế trên tàu và tha hồ hăm hiếp, cướp bóc tận tình trên suốt đoạn đường dài di tản về Phú Quốc. Họ đã bị xử bắn ngay khi đặt chân lên đảo Phú Quốc. Thú thật tôi không thể nào tin được. Trong hoàn cảnh bi đát, dất dứu nhau tìm đường sống thế này, mà thú tính nào đã dấy lên từ con người cùng dòng máu đỏ da vàng này.

Tin Quân đoàn 2 cũng đã được lệnh bỏ Pleiku triệt thoái về Nha Trang. Đoạn đường quá dài cho những tranh giành bắn giết lẫn nhau tìm đường sống lại xảy ra giữa quan quân và thường dân trên huyết lộ 7 về Nha Trang.

oOo

Đi tuần vùng eo biển Qui Nhơn đã thấy lác đác vài ba thuyền đầy nhóc người di tản từ Huế, Quảng Trị Đà Nẵng. Thuyền di tản từ Huế vào Đà Nẵng thì Đà Nẵng mất. Từng vùng đất hứa đã lọt vào tay Cộng quân nhanh hơn thời gian họ lên đèn ngoài biển. Thế nên đói khát kiệt lực và những kinh hoàng suốt cuộc hành trình lên đến tận cùng nỗi khổ. Thấy được Qui Nhơn là cùng lúc người Qui Nhơn lục đục ra đi. Đến được eo biển Cam Ranh để thấy Nha Trang mờ mờ thì Cam Ranh và Nha Trang đã mất. Cứ thế họ tiếp tục trong đói khát tuyệt vọng xuôi Nam lánh nạn. Ôi một thảm nạn cho dân tộc chúng tôi một đời gánh chịu đủ mọi tai ương.

Chúng tôi được lệnh đón SD 22 BB ở eo biển Qui Nhơn vào ngày 23/3/75. Lực lượng Duyên Tốc Đỉnh toàn bộ yểm trợ để HQ...ủi bãi. HQ... từ từ tiến vào. Chiếc bửng vừa được hạ xuống thì cùng một lúc cái khối người đông nghẹt đang chờ chực trên bờ kia bắt đầu hỗn loạn. Cứ thế họ giẫm lên nhau lao về phía trước. Chung quanh tàu, người người ngụp lặn, chới với cố bám víu vào thành tàu để rồi kiệt sức buông tay rơi tòm xuống lòng biển đen ngòm. Trên tàu đã đầy nhóc người thế nhưng chiếc bửng vẫn chưa được đóng lại. Có lẽ vì số người vẫn còn quá nhiều lỗ nhố quanh tàu. Cuối cùng chiếc bửng tàu cũng được đóng lại. Tạm ngưng vớt người để ra tàu lớn. Mũi tàu đã hướng được ra khơi nhưng rồi lại xoay tròn và nằm ngang. Nước thủy triều đã rút thật nhanh. Tàu mắc cạn. Vài tiếng súng M16 lẻ tẻ phát ra từ HQ... Đoàn PCF chúng tôi cũng không dám tiến sát vào bờ hơn được nữa. Chúng tôi được lệnh dàn hàng ngang để vớt số người bênh bồng ngoài khơi. Họ bám víu vào tất cả những gì có được để thả trôi và nhờ sóng gió đưa họ ra khơi. Có người đã bơi được

sát gần PCF rồi lại bị chìm xuống vùng nước đen ngòm. Tuy vậy PCF chúng tôi đã vớt được khá nhiều quan quân SĐ 22 ra HQ ngoài khơi.

HQ...vẫn còn mắc cạn. Phải chờ nước thủy triều lên mới hy vọng mang được tàu ra khơi. Bầu trời đã bắt đầu đen kịt, tuy thế vẫn còn hàng vạn người trên bờ chờ được đi tản. Bất thần một quả pháo rơi chệch vào mũi tàu đang bị cạn. Địch quân đã phát giác được điểm hẹn. Chúng tôi được lệnh phải rời xa bờ giữ an toàn. Còn khá nhiều chiếc đầu nhô lên hụp xuống trong vùng nước đen sì. Thêm một quả pháo rớt lưng chừng cạnh HQ...vài chục thước. Chúng tôi đã lùi khá xa bờ và được lệnh dùng hải pháo yểm trợ cho chiếc HQ còn mắc cạn. Thành phố Qui Nhơn hứng chịu nhiều thiệt hại lúc này.

Nước thủy triều đã lên, HQ... hoàn thành nhiệm vụ đón được một số lớn SĐ 22 Bộ binh ra tàu lớn ngoài khơi. Chúng tôi được lệnh rút về Cam Ranh ngay trong đêm 24/3/75. Về tới Cam Ranh được một ngày, chúng tôi được lệnh tái chiếm Phan Thiết dưới quyền tư lệnh mặt trận lúc bấy giờ là phó đề đốc Hoàng Cơ Minh. Đến Phan Thiết, nhưng vì không liên lạc được với BCH địa phương để tái phối trí lực lượng. Cấp chỉ huy đã rút lui theo đường bộ về Nha Trang. Đoàn tàu chúng tôi lại phải quay về Cam Ranh và rồi xuôi Nam tạm về tạm trú tại CCHQ Cát Lở.

Sáng 30/4

Tin đầu hàng được loan đi từ đài phát thanh làm xót xa và bàng hoàng hàng triệu chiến hữu và dân chúng. Kẻ ra đi thương người ở lại sống kiếp nhọc nhằn tử cực. Trại tù được mở rộng để đón chờ hàng loạt quan quân miền Nam. 3 năm, 5 năm, mười năm, 20 năm. Bản lĩnh hào hùng bất khuất gan lì như Phan Nhật Nam, đã từng một thời làm cán bộ Việt Cộng phải gờm, bởi những câu trả lời hóc búa như : " tôi chỉ có một tội duy nhất là có ông Bố làm NGHỀ Cộng Sản..."

Cuối cùng, với những mòn mỏi khổ nhọc cũng chỉ còn biết dựa vào ơn trên để sống còn chờ ngày trở về với gia đình, dù thân tàn ma dại. Những người vợ đã không còn chịu nổi nhọc nhằn quá dài, cam đành phụ người bạn đời còn đang nằm trong tù để ra đi tìm đường sống... Kẻ trong tù thất vọng, nản lòng trốn trại để rồi bị bắn phớt xác trong rừng. Từng cảnh đời nghiệt ngã cho từng phần số những người ở lại cũng như cho kẻ ra đi.

...

*Em gọi về cho anh dăm ba liều thuốc
Anh đốt cuộc đời đang cháy mòn trên cánh tay*

...

*Gửi về cho chị hộp diêm nhóm lửa
chị đốt cuộc đời trong hoang lạnh mùa sương*

...

*Gửi về cho em chiếc nhẫn yêu thương
em bán cho đời tìm đường vượt biên.*

Những bài hát gợi nỗi đau buồn nhức nhối ngày nào đã làm mủi lòng người nghe không ít.

oOo

25 năm nhìn lại một chặng đường, 25 năm những mái đầu đã bạc. Tha hương hay còn ở lại, đều nhận chịu cuộc

sống nhọc nhằn xót xa. 25 năm, thời gian đủ dài để, không ít thì nhiều, những mất mát, oán thù, những đổ vỡ đau lòng được hàn gắn lại phần nào. Trong tình cảm về nguồn, trong chợt nhận ra cùng huyết thống gia tộc. Những cái nhìn đã có phần tha thứ và dịu hơn với những người thân từ bên kia chiến tuyến. Thời gian và tình huyết thống đã xóa bớt lần ranh hận thù. Ý thức hệ đã được tình gia tộc đẩy lùi về quá khứ. Tuy họ vẫn không chấp nhận chế độ ngu dốt và phi nhân bản kia. Bản thân kẻ viết bài này cũng đã về thăm nhà sau hơn mười lăm năm tha hương. Những oán hờn trách móc đã nguôi ngoai. Nhìn lại những kẻ hống hách được mệnh danh chiến thắng với lòng trắc ẩn và khoan dung hơn. Người viết xin được trân trọng trích đăng một vài đoạn thư của một vị có cấp bậc khá cao trong QLVNCH gửi về cho hai người em kế và người bạn ngày xưa đã cùng nhau trong kháng chiến. May mắn thay, ông anh cả, con chim đầu đàn đã nhận thức được tất cả những gian manh bỉ ổi, những lọc lừa xảo trá của những kẻ cuồng tín. Họ đã khoác lên người chiếc áo thần thánh dân tộc để cuốn hút hàng triệu thanh thiếu niên yêu nước vào chủ nghĩa ngu muội, tín điều phản dân hại nước. Ông đã từ già cuộc kháng chiến, mang gia đình và em út vào Nam lánh nạn. 30/4, ông làm kẻ tha hương, bỏ lại bố mẹ già và 3 người em trai cũng có cấp bậc khá cao trong QLVNCH.

Hai người em theo kháng chiến ngày xưa cùng đoàn người được gọi là chiến thắng vào Nam thăm bố mẹ và cũng để lòng kiếm ông anh cả, "người có nợ máu với nhân dân!!!"

Họ đã coi nhẹ tình cốt nhục. Họ là người của đảng phản dân hại nước!!! Trong gần 25 năm kể từ ngày bỏ nước ra đi, ông không hề liên lạc về với hai người em "yêu quý" này. Thế nhưng rồi gần đây, tuổi đã xế chiều. Tình gia tộc, cũng như thời gian đã ít nhiều làm phai nhạt lòng thù hận. Ý niệm về nguồn ở tuổi về già, đã cho ông có được cái nhìn bao dung, thương hại cho hai thằng em, cũng như tất cả những người đã một đời xả thân hy sinh cho "bác và đảng".

Đây là một vài đoạn thư của ông.

Trương thân,

...Hôm qua tôi điện thoại được cho em Kiệm. Buồn cho tuổi già quá! Chỉ thăm hỏi được chú em qua vợ chú ấy vì Kiệm đã bị diết. Phí một đời xả thân cho đảng để rồi cuối cùng....bác đảng làm nợ. Trĩ nhớ Kiệm không còn tình tường nữa. Kiệm năm nay 76, kém tôi 2 tuổi. Học xong sư phạm Huế, Kiệm tình nguyện gia nhập đoàn quân Nam Tiến ngay. Đã đánh các trận trong Nam. Bị thương nặng ở An Khê và được chuyển về Thanh Hóa chữa trị. Lành bệnh lại lên đường ra trận tiếp. Năm 1975 khi tiến chiếm Saigon, Kiệm và đứa em thứ Trần Đỗ Nhượng (hiện ở Hà Nội) vào tìm gặp bố mẹ và cũng để lòng bắt ông anh cả có tội với nhân-dân.

Một trong hai người đã nói "bố mẹ sống đến nay được là nhờ ông anh cả nuôi bằng tiền mồ hôi xương máu nhân dân" (sic). Sau được biết là Kiệm không nói như vậy vì Kiệm bản tính khí khái và có tư cách hơn em Nhượng. Các em còn lại theo mình vào Nam và bị đưa đi tù cải tạo. Mặc zầu bố mẹ kêu cứu, hai ông anh "chiến thắng" cũng nhất định trả lời: "học tập tốt" sẽ được về. Mình cũng cảm thông được là trong khí thế bấy giờ, ai cũng có thái độ như vậy

1/4 thế kỷ đã qua, khi tuổi già về hưu và đời sống ngặt nghèo thì người chiến sỹ và đảng viên trung kiên hy sinh cả cuộc đời cũng bị lãng quên như chiếc chiếu rách!!!! Bác và Đảng còn đang lo thủ lợi. Không biết là trong mấy năm sau này với sự hủ hóa quan liêu của giới lãnh đạo và sự thay đổi trầm trọng của nếp sống và tư cách con người, tôi chắc là em Kiệm cũng như hầu hết các người cách mạng chân chính đều cay đắng lắm.

.....

Mỹ quốc là môi trường khoa học và kinh tế tốt nhất cho tính cách cần cù và học hỏi cầu tiến của người Việt. Hiện nay đã có nhiều thanh niên lỏi lạc về kinh tế cũng như khoa học, y học. Nhưng nếu chính sách cởi mở không rõ ràng để chiêu đãi họ trở về giúp nước, thì rồi thời gian qua đi họ sẽ mai

một và hoàn toàn mất gốc. Đó là điều đáng buồn vậy.

.....

Tiền đây cho mình gửi lời thăm hỏi các bạn Tuy, Tế Hanh, Ngải, Hoài, chị Tung và nhất là Nguyễn Đình Quang mà mình có món nợ tình thần từ lâu.

Trần Đỗ Cung

Và đây là một trong vài đoạn thư cũng của ông Trần Đỗ Cung viết cho người em bên kia chiến tuyến, hiện đang về hưu tại Hà Nội

...Đúng ra anh em mình đã xa cách 53 năm. Kể từ 1945, khi anh còn ở trường Đại Học Khoa Học Hà Nội và Kiệm đang theo học Sư Phạm Huế. Anh cũng như Kiệm và hàng triệu thanh niên thời bấy giờ đã hăng say theo tiếng gọi non sông. Thời cuộc đưa đẩy, và cũng nhờ cơ may để anh nhận thức được những lọc lừa, tráo trở và thức tỉnh sớm. Còn nhớ, sau khi Nhật đầu hàng Đồng Minh, ở Thanh Hóa, anh được giao công tác cướp chính quyền ở Phủ Quang. Ngày 19/8 với cờ đỏ sao vàng tự may lấy dấu trong bọc áo, lên xe đạp đi làm nhiệm vụ hết sức hăng hái và hãnh diện. Rốt cuộc chỉ có một thân, một mình chẳng hề thấy "đại đội quân giải phóng" nào trợ lực như đã hứa!!! Sau ngày 6/3/46 còn được hân hạnh ngồi trong đoàn đại biểu sinh viên dự Hội nghị liên hiệp tại Chùa Bà Đá. Cùng với chủ tịch HCM tiếp đón Nguyễn hải Thần, Vũ Hồng Khanh và Nguyễn Tường Tam trước khi thành lập chính phủ Liên Hiệp. Anh cũng có tham dự cả Hội Nghị Fontainebleau tại Pháp.

Thời gian về làm việc tại Công An tỉnh, tham gia các cuộc lùng bắt "Việt gian". Được chứng kiến tận mắt những lạm dụng, những sai lầm. Thêm một lần, anh được một cán bộ giao liên giao cho làm môi giới tiêu thụ thuốc phiện. Anh tự ý cắt đứt liên lạc và quyết định vào Nam.

Đồng ý với Kiệm là "Mọi sai lầm cũ bỏ qua". Ở đời có ai không tránh khỏi sai lầm. Tuy nhiên sai lầm để đem lại một đại họa cho cả một dân tộc thì Kiệm nghĩ thế nào!!! Thấy được điều sai trái thì phải sớm thay đổi để mang lại phúc lợi cho toàn dân thì mới là đại anh hùng dân tộc??

Bây giờ vẫn chưa muộn, nếu các nhà lãnh đạo Bắc bộ phủ thật tình vì dân vì nước để chúng ta có thể cùng nhau hát to bài hát của thời 40 " VN Minh Châu Trời Đông, VN cháu Tiên Con Rồng" mà mất trào lệ rưng rưng.

Anh

Trần Đỗ Cung.
